

ρωθώνων, ἔρριπτε δὲ καὶ βλέμμα περιπαθείας εἰς τὸ φέρετρον. Ὑστερον ἐπανερχόμενος ἀπὸ ἐν ἑσωτερικὸν διαμέρισμα εἶπε πρὸς τὸ κακὸφθαλμον ἐκεῖνο παιδίον τὸ ὁποῖον εἶχεν ἐγερθεὶ παραχωροῦν εἰς αὐτὸν τὴν θέσιν του.

— Ρε κείνα τὰ σκ'τιά του δὲν τὰ πήραν' ἀπὸ κε' μέσ' ἀκόμα; Τί καθῶνται;

Καὶ ἔρριψε βλέμμα πρὸς τὰ ψωμιά τὰ ἄφθονα εἰς τὴν προθήκην σωρισμένα ἀπώλητα . . .

— Ὁ ἄμοιρος κι' αὐτός . . . Εἶπον αἱ γυναῖκες κουνουσαι τὸ κεφάλι, καὶ θλιβερὸν βλέμμα προσηλοῦσαι ἐπὶ τοῦ ψωμά.

— Ὡρα εἶνε . . . Σὲ λίγο θάρθη ἡ νεκροφόρα . . . Ποῦ θάρρουμε τὸν παππά;

— Καλὲ νά, εἶπε μιά γυναῖκα, ἄς πεταχτῆ μιά στιγμὴ τὸ παιδί νὰ χτυπήσῃ δυὸ φορὲς τὴν καμπάνα κι' ἔφτασ' ὁ παππᾶς.

Τὸ παιδί ἐδῆκεν ἔξω!

Ἡ καμπάνα τοῦ Ἁγίου Σπυριδῶνος ἤχησε μετ' ὀλίγον μέσῳ τῆς βοῆς τῆς βροχῆς διὰ δύο θρηνητῶν κτύπων. Μετὰ ἐν τέταρτον τῆς ὥρας, αἱ γυναῖκες τῆς γειτονιάς ἔτρεχον εἰς τὴν ἀλλόπορταν, προσφυλαττόμεναι ἀπὸ τὴν βροχὴν, διὰ νὰ ἴδουν τὴν πενιχρὰν κηδεῖαν, ἡ ὁποία ἐβγαίνει παράδοξος ἀπὸ ἓνα μαγαζί, ἀπὸ ἓνα φούρνον, κηδεῖα σκοτωμένου καὶ ἀνέβαινε βιαστικὴ ὑπὸ τὴν ραγδαίαν βροχὴν πρὸς τὸν Ἁγίον Σπυριδῶνα.

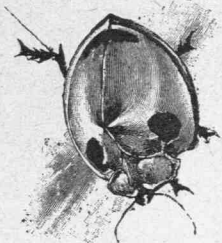
Τὴν στιγμὴν ἐκεῖνην μιά γειτόνισσα προέπεμπεν ἔξω τῆς θύρας τὸ κοριτσάκι τῆς κρατοῦν εἰς τὰ δυὸ χέρια ταβάν, καὶ τοῦ ἐφώναζεν, ἐνῶ ἐκεῖνο ἐστέκετο περιμένον νὰ κρυβῆ ἢ συνοδεῖται.

— Καλὲ τ' ἀκουσε; Στὸν ἄλλο φούρνο νὰ τὸ πᾶς τὸ φαγί . . .

Z. A. ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ

Ο Χρυσοκαραβος

Διήγημα Ἐδγάρδου Πόου.—Μετάφρ. Ε. Δ. Ροῖδου.

Πρὸ τινων ἐτῶν εἶχα φιλιωθῆ στενωῶς μετὸν κ. Γουλιέλμον Λεγρᾶν, ἀπόγονον ἀρχαίας οἰκογενείας διαμετρουμένων, πρῶν πλούσιον, ἀλλ' ἤδη περιελθόντα εἰς τὴν ἐσχάτην ἐνδειαν ἐκ μακρᾶς σειρᾶς ἀτυ-

χημάτων. Πρὸς ἀπόκρυψιν τῆς δυστυχίας του εἶχεν ἐγκαταλείψει τὴν Νέαν Αὐρηλίαν καὶ διέτριβεν εἰς τὴν μικρὰν νῆσον Σουλιβᾶν, πλησίον τῆς Καρλεστόνης τῆς Νοτίου Καρολίνας.

Τὸ νησιδίον τοῦτο, τὸ ἔχον ἕκτασιν τριῶν μόνον μιλίων μήκους καὶ ἐνὸς τετάρτου πλάτους, εἶναι ἀληθῶς περίεργον, συγκείμενον ἀποκλειστικῶς ἐκ θαλασσίας ἄμμου καὶ χωριζόμενον ἀπὸ τὴν ξηρὰν δι' ἀεράτου πορθμίσκου, βέοντος ἢ μᾶλλον στάζοντος διὰ πυκνοῦ καλαμῶνος, ὅπου

συνεδριάζουσι διαρκῶς πυκνὰ σμήνη ὑδροβίων ὀρνίθων. Ἡ βλάστησις εἶναι, ὡς δυναταὶ τις νὰ εἰκάσῃ, πενιχρὰ καὶ ἀτροφικὴ. Δένδρα ἄξια τοῦ ὀνόματος δὲν ὑπάρχουσι ἐκεῖ, πλὴν τινων χαμαιζήλων φοινίκων περὶ τὰς καλύβας, ὅπου καταφεύγουσι τὸ θέρους εἰ ἐνοχλοῦμενοι ὑπὸ τοῦ κονιορτοῦ καὶ τῶν πυρετῶν κάτοικοι τῆς γείτονος Καρλεστόνης. Τὸ μόνον εἰς τὸ ἀμμώδες ἔδαφος εὐδοκίμων φυτὸν εἶναι ἡ μυρσίνη, ἡ ἀνερχομένη εἰς ὕψος δεκαπέντε ἢ καὶ εἴκοσι ποδῶν καὶ σχηματίζουσα πολλαχοῦ εὐωδέστατα καὶ σχεδὸν ἀδιάβητα ἄλση.

Ὁ Λεγρᾶν εἶχεν οἰκοδομήσει ὁ ἴδιος εἰς τὸ βάθος τοιοῦτου ἄλσεως τὴν καλύβην ὅπου διέτριβεν, ὅταν ἔτυχε νὰ τὸν γνωρίσω. Ἡ γνωριμία αὕτη δὲν ἐβράδυνε νὰ μεταβληθῆ εἰς φιλίαν, τῆς ὁποίας ἦτο ἄξιος ὑπὸ πᾶσαν ἐποψίν ὁ ἐρημίτης. Ἡ ἀνατροφή αὐτοῦ ἦτο τελεία καὶ ἡ ἰσχύς τοῦ πνεύματός του ἐκ τῶν σπανίων ἐφαινετο

ὅμως πάσχων ἐκ μισανθρωπίας καὶ ὑποκειμένος εἰς ἀποτόμους μεταπτώσεις ἀπὸ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ εἰς τὴν ἀποθάρρυνσιν καὶ τὴν μελαγχολίαν. Ἄν καὶ εἶχε πολλὰ βιβλία δὲν ἐφαινετο ἀγαπᾶν τὴν ἀνάγνωσιν, ἀλλ' ἐπιτόμιμα τὸ κυνήγιον, τὴν ἀλιεῖαν καὶ τὰς μακρὰς παρὰ τὴν ἀκτὴν τῆς θαλάσσης ἢ μεταξὺ τῶν μύρτων περιπλανήσεις πρὸς ἄγρην σπανίων ἐντόμων καὶ κογχυλίων, κατορθώσας διὰ τοῦ χρόνου νὰ σχηματίσῃ συλλογὴν ἄξιαν φυσιογραφικοῦ μουσείου.

Ἀχώριστος κατὰ τὰς ἐξδρομὰς ταύτας συνοδός του ἦτο γέρον Μαῦρος καλοῦμενος Δίας, πρῶν δούλος τῆς οἰκογενείας του, ὅστις καίτοι ἀπελευθερωθεὶς δὲν ἔστερξε κατ' οὐδένα τρόπον νὰ χωρισθῆ ἀπ' αὐτοῦ ἰσχυρίζομενος ὅτι, ἀφοῦ ἦτο ἤδη ἐλευθερος, εἶχε καὶ τὸ δικαίωμα ν' ἀκολουθῆ κατὰ βῆμα τὸν μικρὸν του ἀφέντην Μπίλιον (Massa

Will), ὡς ἐπέμενε νὰ τὸν ὀνομάζῃ καὶ ἀφοῦ ἐμεγάλωσε. Πιστεύω μάλιστα ὅτι οἱ συγγενεῖς τοῦ φίλου μου, τοὺς ὁποίους ἀνησυχουσι αἱ ἰδιοτροπίαι ἢ, ὡς τὰς ὀνομάζαν, αἱ τρέλλαι του, ἐνεθάρρυναν τὴν ἐπιμονὴν τοῦ πιστοῦ ὑπηρέτου, φρονούντες ὅτι ἡ τριαυτὴ διηνεκὴς ἐπιτήρησις δὲν ἦτο ὄλως περιττή.

Τὸ κλίμα τῆς νήσου Σουλιβᾶν εἶναι συνήθως ἠπιώτατον καὶ ἡ ἀνάγκη θερμάστρας ἐξαιρετικὴ. Κατὰ τὴν φθινοπωρινὴν ἐν τούτοις ἐσπέραν τοῦ ἔτους 184 . . . καθ' ἣν μετέβην ἐκ Καρλεστόνης νὰ ἐπισκεφθῶ τὸν φίλον μου, ὁ καιρὸς ἦτο ἐκτάκτως ψυχρός. Κρούσας κατὰ τὸ σῆνηθες καὶ μὴ λαβῶν ἀπάντησιν κάμμιαν, ὑπῆγα νὰ ζητήσω τὸ κλειδίον ἐκεῖ ὅπου ἐγνώριζα ὅτι τὸ ἐκρυπτεν ὁ οἰκοδεσπότης κατὰ τὴν ἀπουσίαν του, ἤνοιξα τὴν θύραν καὶ εἰσῆλθα εἰς τὴν καλύβην. Ἡ ἀγαλλίασις μου ὑπῆρξε μεγάλη ὅταν ἐθαμβώθην ὑπὸ τῆς λάμπειας σπινθηρίζουσης πυρᾶς. Ἐσπευσα ν' ἀποθέσω τὸ ἐπανωφόρι μου, ἔσυρα ἔδραν πλησίον τῆς ἐστίας καὶ ἀνεπαύθην ἐπ' αὐτῆς περιμένων τοῦ φίλου μου τὴν ἐπιστροφὴν.

Οὔτε εἴφθασε μετὰ τοῦ μαῦρου του ὀλίγη ὥραν ἀφοῦ ἐνύκτωσε καὶ μετ' ὑπεδέχθη μετὰ πολλῆς φιλοφροσύνης, ὁ δὲ Δίας διὰ μειδιάματος ἀποκαλύψαντος ὅσους τοῦ ἀπέμεναν ὀδόντας καὶ ἀμέσου φροντίδος πρὸς παρασκευὴν καλοῦ δείπνου. Ὁ Λεγρᾶν ἦτο τὴν ἐσπέραν ἐκεῖνην κατενθουσιασμένος ἐκ τῆς ἀνακαλύψεως διθύρου κογχυλίας ἀγνώστου εἶδους καὶ ἔτι μᾶλλον ἐκ τῆς ἄγρας καρᾶς ἐξαιρετικοῦ κάλλους, τὸν ὁποῖον ἐπεφυλάσσετο νὰ με δείξῃ αὐριον τὸ πρῶν.

— Καὶ διατί ὄχι ἀπόψε; ἠρώτησα αὐτὸν τρίβων τὰς χεῖρας μου πρὸ τοῦ πυρός.

— Διότι δὲν ἤξευρα ὅτι θὰ ἔλθης καὶ ἔκαμα τὴν ἀνεψίαν νὰ θανείσω τὸν κάραβον εἰς τὸν ὑπολοχαγὸν τῆς φρουρᾶς, ὁ ὁποῖος μετὸν ἐζήτησε διὰ νὰ τὸν ζωγραφίσῃ. Μείνε νὰ κοιμηθῆς ἐδῶ καὶ στέλλω τὸν Δία νὰ τὸν πάρῃ αὐριον ἄμα ὁ ἥλιος ἀνατείλῃ. Εἶναι ἐκτάκτως ὠραῖος, λάμπει ὡς καθαρὸς χρυσός.

— Ποῖος; ὁ ἥλιος;

— Ὅχι, ὁ κάραβος. Μεγάλος ὡς μεγάλο καρῶδι, μετ' ὄμο μαῦρα στίγματα εἰς μίαν ἄκρην τῆς ῥάχης καὶ ἓνα τρίτον μεγαλύτερον εἰς τὴν ἄλλην. Τὸ χρώμα του εἶναι, καθὼς σὲ εἶπα, ὡς καθαρωτάτου χρυσοῦ . . .

— Τὸ μαμῶνι, διέκοψεν ὁ Δίας, δὲν εἶναι χρυσαμένον, εἶναι χρυσὸν ἀπ' ἔξω καὶ ἀπὸ μέσα. Δὲν ἔχει μόνον τὸ χρώμα, ἀλλὰ καὶ τὸ βάρος τοῦ χρυσοῦ. Ἀδύνατον θὰ ἦτο νὰ εἶναι τόσον βαρὺ, ἂν δὲν ἦτο μονοκόμματον χρυσάφι.

— Ὅπως θέλῃς, Δία, ἀπάντησεν ἀποτόμως ὁ Λεγρᾶν μετὰ τινος δυσαναλόγου πρὸς τὴν σπουδαιότητα τοῦ πράγματος ζωηρότητος. Τοῦτο ὅμως δὲν εἶναι λόγος ν' ἀφίσῃς τὸ ψητὸν νὰ καῖ. Τὸ χρώμα

